

„Újratanultam élni”

Talán nyolc éve annak, hogy ismerem. Illetve, dehogyan ismerem! Egyszer beszélünk s azóta – ahogy egy ekkora városban lenni szokott – az utcán köszönünk egymásnak. Helyesebben szólva integetünk, hiszen jómagam leginkább a gyalogjárdán igyekszem valahová, míg Lajos az úttesten. Úgy két esztendeje, hogy szinte minden reggel látom ablukból, amint átkarikázik az útkereszteződésen, ha a lámpa zöldre vált. Két kézzel hozza működésbe a kerekeket, olyasmi mozdulatokkal, amilyenekkel az evezősök szoktak a víz hullámain úrrá lenni. Egyszer véletlenül szemtanúja voltam annak is, amint egyik éjszaka plakátokat ragasztott. Lefigyeltem, a masinájára akasztott kleiszteres vödörrel hogyan araszol a deszkapalán mellett. Mikor kollégáimnak meséltem róla, kiderült majdnem mindenki ismeri. *Ja, az a fiatal srác, aki tolokocsival száguldozik a városban?* – mondták s nekik is ugyanaz volt a véleményük, ami nekem: é fiú ereje, vitalitása láttán az ember elsőgyell magát saját, mindennapi nyafogásai miatt. Vagy megrohanja az életkedv e két keréken guruló optimizmussal szembesülve. Nemrég alkalmam adódott hosszasan beszélgetni Lajossal. Kiderült, hogy vezetőkeve előtt a dr. jelzés áll, hogy 37 éves s hogy nem lepi meg a kép, amit távolról szemlélve kialakítottam róla.

– Nagyon szerencsés ember vagyok. Olyan valamivel rendelkezem, amivel csak kevesen, biztos családi háttérrel és nagy élettapasztalattal. Tizenhat évesen kellett teljesen új életet kezdenem. Helyesebben szólva Újratanulni élni. Addig éppen olyan voltam, mint a többi ságvárista. Bulizós, mozgékony, mindenre kíváncsi. Aztán egyszer túl sokat fociztam, leizzadtam, hideg volt. Ki gondolta volna, hogy ennyi elég lesz a betegséghez. Először teljesen lebéntam, megvakultam. Egy ideig úgy tűnt, semmi reményem a javulásra. Aztán pontosan emlékszem, mikor egy éjszaka megfordult az állapotom. Visszanyertem a látásom, kezembe, felsőtestembe lassan visszatért az élet. Végül már csak a lábam nem bírtam mozgatni. Sajnos azóta már később sem tudták az orvosok segíteni, de az ember nagyon érdekes szerkezet. Hiányosságait úgy kompenzálja, hogy másféle képességei fejlődnek tökéletessé.

– Tizenévesen nem hiányoztak azok az élmények, melyeket barátaid, osztálytársaid begyűjthettek?

– Képzelted, micsoda pechem volt! Éppen akkor lettem beteg, mikor az iskolaév véget ért. Életemben először mehettem volna a haverokkal építőtáborba. Az NDK-ba készültünk. Előtte már hetekkel elhatároztuk, hogy minden lányt el fogunk csábítani, hogy berugunk, szóval afféle felnőtt

férfi módjára birtokba vesszük a világot. Aztán külföld helyett a klinikára mentem. De állítom, hogy ott is fantasztikus érdekes élményeim voltak.

– Ezt nem mondd komolyan...

– Tudom, hogy nem hiszed el, de ma már szegényebbnek érzem magam, ha ezeket nem élem át. Hónapokig éltem egy olyan világban, ahol a szünetestől a halálig mindent közletről megtapasztalhattam. Nekem azelőtt soha nem jutott eszembe a halálról gondolkodni. Ott pedig naponta haltak meg mellettem emberek. Miközben én újrászültem. Olyan pasasokkal ismerkedtem össze, akikkel, amúgy sohasem. Hiszen az ember a barátait megválogathatja, de a kórtermi ágy-szomszédait nem. Míg a haverjaim kinn az életben a lányokkal ügyetlenkedtek, addig engem az öregebb, tapasztaltabb szobatársaim mindenről kioktattak. Nem igaz, mennyit röhögünk s mennyi mindenről beszélgettünk a hosszú napok és éjszakák idején.

– S mikor kikerültél, hogyan boldogultál?

– Eleinte nehezen, de később rájöttem, mennyi lehetőségem van. A papíromra azt írták százszázalékos rokkant vagyok, de én teljes értékű embernek érzem magam és úgy is kezdem el viselkedni. A zárójelentés szerint örök ágyban fekvőnek kellett volna lennem, ehelyett én moziba akar-

tam menni, dolgozni és tanulni. Nem kerestem a kapcsolatot a sorstársaimmal, ugyanis nem hiszem, hogy a kékszeműeknek csak a kékszeműekkel, a szökeknék pedig csak a szökekkel kell barátkozniuk. Legelőször is családi szervezéssel beszereztem Bécsből egy tolokocsit, s elkezdtem közlekedni a városban. Eleinte jólesett, hogy mindenki segíteni akart. Később megpróbáltam a segítséget finoman elhárítani. Megtanultam hogyan kell viselkedni a pénztárnál, a lépcsőnél, a liftben... Egyedül akartam boldogulni. S egyre nagyobb erőpróbákat iktattam be az életembe. Először csak a városban jöttem-mentem, aztán úgy döntöttem felutazom Budapestre. Mikor ez sikerült, vérszemet kaptam: miért ne tudnék külföldre is eljutni? És az is sikerült. Soha el nem felejttem, micsoda élmény volt, mikor Münchenben a repülőtérről, az esti kivilágításban elindultam befelé a városba. Az óriási forgalomban húsz kilométert karikáztam. Figyeltem a jelzéseket, kerestem a címet, amit itthon kaptam a barátaimtól. Később rájöttem, hol tudok a kocsimmal a metróba lemenni. Attól kezdve egy nap száz kilométert is utazgattam.

– Időközben elvégezted az egyetememet...

– Soha nem rajongtam a jogászkodásért, de úgy éreztem, valamit tanulnom kell. Estin jártam a JATÉ-ra. Sok olyan dögött, kellett bema-golnom, amit már akkor is marhaságnak tartottam, de az öt év jó volt arra, hogy az agyamat edzésben tartsam.

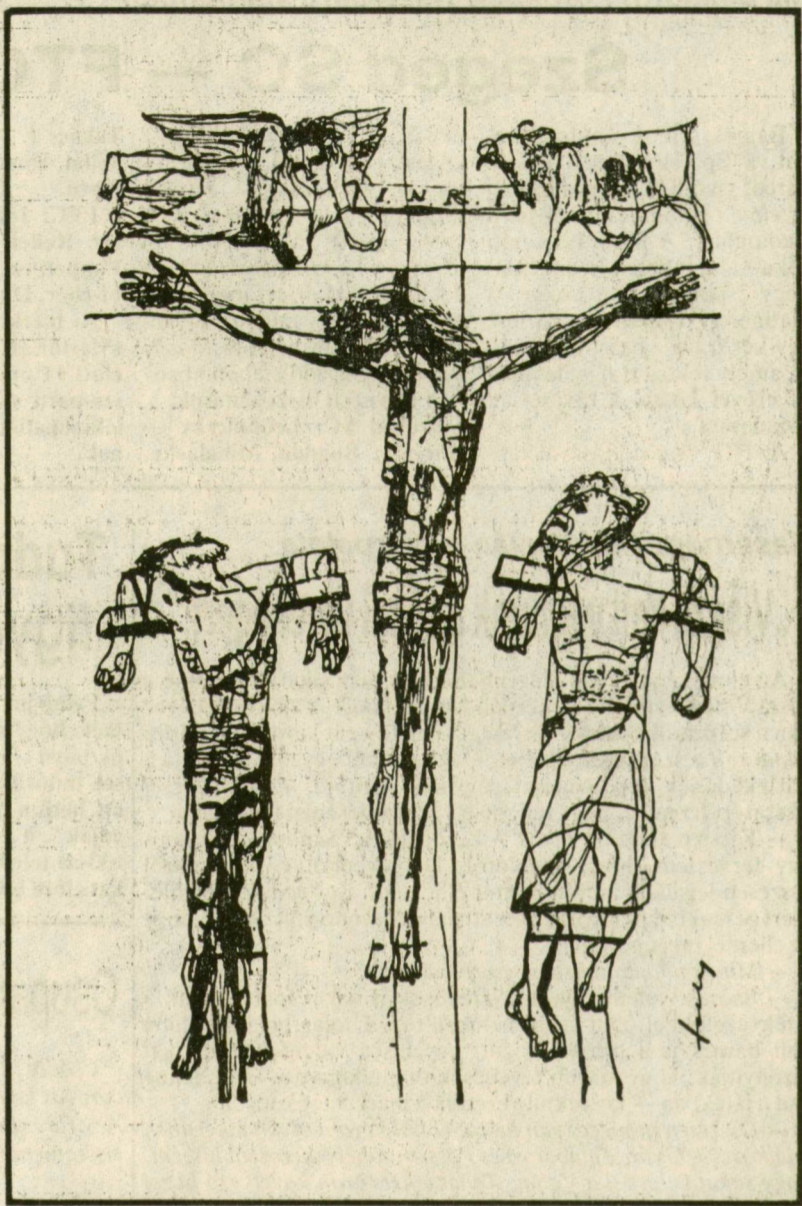
– Dolgozol valahol?

– Korrektorkodom rész munkaidőben. Minimális munkáért minimális fizetést kapok, ami jól jön a rokkantnyugdíjam mellé.

– Kérdezhetlek személyesebb dolgokról is?

– Ha a szerelemre gondolsz elmondhatom, abban is szerencsés vagyok. Kilenc éve igazi kapcsolatra lettem, ami azóta is zavartalan. No persze, mint mindenkinek, régebben nekem is voltak csalódásaim s nyilván én is okoztam csalódást másoknak, de most ez így nagyon jó. A barátómnak van egy kislánya, vele is kijövünk. Napokig tudnék arról mesélni, mennyi érdekes, izgalmas dolgot éltem már át, amik nyilván kimaradnak az életemből, ha nem így alakul a sorsom. S még valami: nem engedtem, hogy a bürokrácia eltiporjon. A saját életemet élem. Szabad vagyok.

PACSIKA EMÍLIA

KATONA JUDIT

Adalék életrajzomhoz

És tartozunk a sarki fűszeresnek: hitelbe adott cukrot, paprikát. Még friss a seb, hogy egykor megsebeztek és álmainkon sötét árny fut át.

Átvészeltünk vérhast, éhséget, tébét, sok puliszkától puffadt a hasunk, pléhbögreink még horpadtan zörögnek s egy kis jószágért egymásba marunk.

És tartozunk a cipőpalásért, gyöngykönnyét fűzi anyánk éjszaka: Petőfi-verset olvas míg elalszunk, mert vézna sorsunk vacog egymaga.

Hol apáinkat tizkormú düh kaparja, mit örököltünk sorsunk és nevünk, és tartozunk a sarki fűszeresnek s az ifjúsággal tartoznak nekünk.

Rejtvény Elnöki vélemény

VÍZSZINTES:

1. Abraham Lincoln, az USA 16. elnöke véleményének első része (zárt betűk: E, A, N). 12. Főnről. 13. Naplóba jegyző. 14. Angol neopozitívista filozófus (Alfred Jules). 16. A vélemény második, befejező része (zárt betűk: E, N, A, K). 17. Schöpf... Ágoston: a magyar tudományos gyermekgyógyászat megalapítója (1804–1858). 18. Értékpapír átruházása más személyre. 19. A német filozófia nagy alakja (Immanuel). 21. A fej része. 23. Rendet hagy maga után! 24. Irodai szolgálatos katona. 26. Az egyik szülő. 28. Becézett Atália. 29. Liz ... filmcsillag. 31. Jobbról balra olvassák az újságot! 33. Német eredetű férfinév. 34. Kiszáradó (forrás). 36. Percei meg vannak számlálva; 60! 37. Kis Aladár. 38. A Dunáéval egy a hangja! 41. Tíz évszázadnyi. 43. Duplán: világhírű gyógyfürdő Németországban. 45. Fel-alá. 47. Richard Strauss zenés drámája. 48. -vel párja. 49. Nincs szánya, mégis száll! 52. Én. 53. Lenti. 55. Muzsikával színesített. 58. Pécsi egyetem névbetűi. 59. Történelmünk jeles alakja (György). 61. Északi finn néptörzs tagja. 62. Apró, csekély. 63. A lélekbe tipor. 64. Masírozik. 66. Bentről.

FÜGGŐLEGES:

1. Formáló. 2. A sereghajtók közé kerülő. 3. Angol autók jelzése. 4. Szeptemberi részlet! 5. Böllért hív. 6. A szekrénybe tesz. 7. Sör, németül. 8. Női név. 9. Nóta fele! 10. Az USA úrhajózási hivatala. 11. Érzékenység. 15. A szerelmi költészet művésze. 20. Ludat tépő, népiesen. 22. Az egyik nagyszülő kedveskedő megszólítása. 25. KOO. 27. Mátka. 30. Finom étolaj. 32. Összeg, amely szerint állami hozzájárulás fizetünk. 34. Veled szembe. 35.

Vonatkozó névmás. 37. Népi hosszmeték. 39. Tárgykör. 40. Bilicsi ...; kedves emlékü színész. 42. Fordítva is ugyanaz a férfinév. 43. Harang mélyebb hangja. 44. Gyümölcsfajtát jobbít. 46. Nótázik. 50. Kerekpárt hajt, tréfásan. 51. Udvarias megszólítás. 54. Számítási műveletet végez. 56. De még mennyire! 57. Kényelmes járkálás. 61. A felsőfok jele. 64. Páratlan moka! 65. A lütecium vegyjele.

SMIDT JÁNOS

BEKÜLDENDŐ: vízszintes 1., és 16. sor.

A megfejtéseket postai levelezőlapon kérjük beküldeni, a megjelenéstől számított hatodik napig.

Címünk: Délmagyarország Szerkesztősége, 6740 Szeged, Tanácsköztársaság útja 10.

MEGFEJTÉSEK – NYERTESEK

A március 23-án megjelent rejtvény helyes megfejtése:

AZ ÉLET DIKTÁLJA A RITMUST, DE A HARMÓNIAIAT NEKÜNK KELL MEGTEREMTENI.

Könyvjutalmat nyertek (amit postán elküldünk): Szekerke Iván (Újvárosi u. 41.), Karsay Árpádné (Budapesti krt. 28/B.), Nyilas P. István (Olajos u. 8/A.), Korom Ferencné (József A. sgt. 150.), Sebők Andrásné (Csó u. 8/A.), Héjjas László (Apáca u. 10.)

